

Γράφει ο **Σάκης Παπαδόπουλος**

Η **Αγγελική**, από το «παρατηρητήριό» μας, (το μπαλκόνι του ξενοδοχείου που έχουμε καταλύσει στην Αγία Ερμιόνη) την ώρα της βάρδιας της, εντοπίζει ένα «παράξενο» φως, μέσα στη θάλασσα δύο περίπου μίλια βόρεια και σε απόσταση ενός μιλίου από την ακτή, και σημαίνει συναγερμό.

Αυτήν την ώρα, με φεγγάρι και μπουνάτσα δεν μπορεί να είναι, παρά μόνο βάρκα με πρόσφυγες....

Τα τηλέφωνα πέφτουν βροχή για να ειδοποιηθούν όλες οι ομάδες αλληλέγγυων – εθελοντών, ότι έχουμε άφιξη βάρκας.

Μετά από λίγα λεπτά βρισκόμαστε στο σημείο της απόκρημνης ακτής, απέναντι ακριβώς από εκεί που στα 300 περίπου μέτρα, βλέπουμε πεντακάθαρα μέσα στο φεγγαρόφωτο της νύχτας, με τα κιάλια, το φουσκωτό – φέρετρο με πολλούς ανθρώπους στοιβαγμένους επάνω του.

Συνειδητοποιούμε ότι το «σκάφος» είναι ακινητοποιημένο. Η εξωλέμβια μηχανή του δεν λειτουργεί.

Παράλληλα έρχονται στα αυτιά μας, οι απελπισμένες κραυγές “Please help us”, “Help please”... Διαπεραστικές, απεγνωσμένες... Νιώθεις τον πανικό...

Ξέρουμε όλοι, ότι μία λάθος κίνηση των επιβατών της «βάρκας», μπορεί να αποβεί μοιραία για αυτούς, παρά την μπουνάτσα που επικρατεί. Ξέρουμε όλοι ότι με θερμοκρασία θάλασσας στους 10 βαθμούς, κανένας δεν μπορεί να επιζήσει μετά από 20 – 30 λεπτά εκτεθειμένος σε αυτήν.

Ουρλιάζουμε και εμείς. **“Stay on the boat”, “Don’t move”, “Help is coming, stay calm”**, αλλά αμφιβάλλουμε εάν οι φωνές μας είναι τόσο δυνατές που μπορούν να τις

ακούσουν.

Μόνη λύση οι φακοί μας. Τους αναβοσβήνουμε συνέχεια, με επιμονή, για να καταλάβουν ότι κάποιος τους έχει αντιληφθεί. **Να καταλάβουν ότι δεν είναι μόνοι τους., ότι κάποιος τους περιμένει...**

Λεπτό με λεπτό, οι αλληλέγγυοι πολλαπλασιάζονται στο σημείο, «στο Κιόσκι», Όλη η «**Διεθνής Ταξιαρχία Αλληλεγγύης**», είναι εκεί. Όλοι αγωνιούμε και ανησυχούμε. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε άλλο, από το να προσπαθούμε με τις φωνές μας, αν φθάνουν στα αυτιά τους, να δώσουμε κουράγιο στους ναυαγούς – πρόσφυγες.

Μετά περίπου από 20 λεπτά αγωνίας, φάνηκε επιτέλους το σκάφος των Βάσκων εθελοντών – διασωστών να καταφθάνει με μεγάλη ταχύτητα στο σημείο που βρίσκονταν οι πρόσφυγες.

Ανακούφιση....

Με απόλυτα ναυτικό επαγγελματισμό οι Βάσκοι προσέγγισαν το φουσκωτό – φέρετρο και το πρόσδεσαν στο σκάφος τους.

Δεν ακούγαμε βέβαια τις συνομιλίες, αλλά είμαι σίγουρος ότι και αυτήν την φορά οι Βάσκοι εθελοντές, έκαναν αυτό που έχουν κάνει εκατοντάδες φορές διασώζοντας χιλιάδες ανθρώπους και σε μία τουλάχιστον περίπτωση από αυτές ήμουν παρών. Πραγματικοί ήρωες...

Να ηρεμήσουν με τρυφερότητα σχεδόν τους πανικόβλητους επιβάτες του υπερφορτωμένου φουσκωτού και παράλληλα με αυστηρότητα να τους επιβάλλουν απόλυτη ακινησία, απαραίτητη κατά την διάρκεια της ρυμούλκησης.

Μετά από μισή ώρα περίπου ρυμούλκησης με πολύ μικρή ταχύτητα για να μην υπάρξει εκ νέου εισροή νερού στο φουσκωτό, οι πρόσφυγες αποβιβάζονταν με ασφάλεια και απόλυτη τάξη με τις οδηγίες των Βάσκων στην προβλήτα της Αγ. Ερμιόνης. Είναι τόσο βαρυφορτωμένα τα φουσκωτά – φέρετρα που και μέσα στο λιμάνι μία βιαστική κίνηση των επιβατών μπορεί να τα ανατρέψει και να βρεθούν όλοι στην θάλασσα με απρόβλεπτες συνέπειες για αυτούς.

Τότε είδα για πρώτη φορά τον **Mohamed** (βέβαια το όνομά του το έμαθα αργότερα).

Ήταν ένας από τους δύο ημίγυμνους άνδρες στην πρύμνη του φουσκωτού. Αδιανόητη εικόνα για μουσουλμάνους την ώρα που υπήρχαν γύρω τους συνωστισμένοι και δεκάδες γυναίκες

και παιδιά.

Ένας ένας οι πρόσφυγες αποβιβάζονταν από την πλώρη του φουσκωτού, αφού αυτός είναι ο μόνος ασφαλής τρόπος για να μην ανατραπεί, βοηθούμενοι από τριάντα περίπου εθελοντές που αφού τους έβγαζαν τα «σωσίβια» τους οδηγούσαν στον χώρο υποδοχής της **«Ομάδας Αλληλεγγύης Αγ. Ερμιόνης»** για να αλλάξουν ρούχα.

Με την διαδικασία αυτή, οι δύο ημίγυμνοι άντρες βγήκαν σχεδόν τελευταίοι από την «βάρκα» τρέποντας κυριολεκτικά ολόκληροι από το κρύο.

Οι αλληλέγγυοι τους οδήγησαν με προτεραιότητα στον χώρο υποδοχής για να τους αναλάβουν οι γιατροί της ομάδας των Βάσκων και των Νορβηγών και στην συνέχεια οι γυναίκες της «Ομάδας Αλληλεγγύης» για να τους ντύσουν με στεγνά ζεστά ρούχα και να πιουν ένα πρώτο ζεστό τσάι.

Εκεί μας είπαν το λόγο γιατί ήταν ημίγυμνοι και βρεγμένοι.

Την ώρα που το φουσκωτό - φέρετρο ακινητοποιήθηκε, όταν σταμάτησε να λειτουργεί η εξωλέμβια μηχανή γιατί τελείωσε η βενζίνη, οι δύο τους βούτηξαν στην θάλασσα σε μία απέλπιδα, αλλά και ηρωική, προσπάθεια να το τραβήξουν κολυμπώντας, στην ακτή που έβλεπαν τους φακούς μας και άκουγαν τις φωνές μας.

Ήταν αδύνατον βέβαια να μετακινηθεί έστω και λίγα μέτρα το βαρυφορτωμένο με εξήντα ανθρώπους φουσκωτό. Ευτυχώς κατάφεραν με δυσκολία, να ξανά ανέβουν σε αυτό και οι δύο.

Μετά από δύο ώρες περίπου, ήρθε το λεωφορείο που θα μετέφερε τους πρόσφυγες στο κέντρο ταυτοποίησης και άρχισαν να επιβιβάζονται σε αυτό.

Τότε με πλησίασε απελπισμένος ο Mohamed και με σπασμένα Αγγλικά μου είπε ότι είχε χάσει το πορτοφόλι του με ότι χρήματα, είχε μαζί του για το «ταξίδι» της οικογένειάς του και πιθανότατα του είχε πέσει μέσα στην «βάρκα» την ώρα που έβγαλε τα ρούχα του για να βουτήξει στην θάλασσα.

Ανησύχησα ιδιαίτερα γιατί ξέρω, ότι συνήθως την ώρα που ντόπιοι και ξένοι αλληλέγγυοι δίνουν ένα τιτάνιο αγώνα για να παράσχουν κάθε βοήθεια στους πρόσφυγες που φθάνουν με τις «βάρκες», κάποια λαμόγια σε χρόνο dt, τις αρπάζουν μαζί με τις εξωλέμβιες. Πολλές φορές όταν βλέπουν «βάρκα» να έρχεται δεν διστάζουν με τους φακούς τους ή με σινιάλα, να παροτρύνουν τους επιβάτες να έρθουν σε βραχώδεις, αλλά απομονωμένες ακτές, για να διευκολυνθεί το έργο της αρπαγής, **αδιαφορώντας για την ζωή των προσφύγων.**

Τρέξαμε γρήγορα στην αποβάθρα, εκεί που οι Βάσκοι είχαν δέσει το φουσκωτό.

Ευτυχώς ήταν εκεί...

Ανάμεσα σε σωσίβια, ρούχα βρεγμένα, νάιλον σακούλες και τριάντα εκατοστά νερού, **το πορτοφόλι βρέθηκε κοντά στη πρύμνη.**

Ο Mohamed έκλαιγε σαν μικρό παιδί από την χαρά του. Ήξερε ότι χωρίς χρήματα, το «ταξίδι» της οικογένειάς του θα γινόταν εξαιρετικά δύσκολο. Και εμείς το ξέρουμε αυτό....

Τον φιλήσαμε αποχαιρετώντας τον και του ευχηθήκαμε καλή τύχη.

Μπήκε τελευταίος στο λεωφορείο....

Αυτή είναι η ιστορία του Mohamed

